

Nygårdskirken 28. juni 2026, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 5, 43-48

Salmer: 747; 366; 276; 889; 469, v.8; 724

Gud! Giv os mod til at elske andre, som du elsker os. Amen.

Jesus er unik; han er Guds enbårne søn og verdens frelser. Men det, Jesus har *sagt* er ikke så unikt: Mange andre før ham og i hans samtid har sagt det samme - især andre jødiske rabbinere. Der er dog én væsentlig undtagelse, nemlig de ord vi lige har hørt: *Elsk jeres fjender!* Fjendekærlighed – den er Jesu unikke opfindelse. Og den er *ubegribelig!* Dem, der hader og forfølger os, vil ødelægge og udrydde os – hvordan kan vi kunne elske dem? Skal ukrainerne bare elske Putin og bede for ham og så bliver alt godt? Sådan er virkelighedens verden jo ikke! Nej så langt fra! Men hvordan skal verden nogensinde *blive* bedre, hvis vi ikke *tror* på, at krig og splid og kamp om pladsen kan erstattes af fred og fordragelighed? Det hele kommer jo fra os selv – begynder i sandkassen i børnehaven: *Den skovl er min – du må ikke tage den!* Vil vi have fred, må vi se op fra vores egen navle og

se *Guds* virkelighed: At ingen lever for sin egen skyld – vi lever i og af Guds kærlighed. Vi har det så svært med, at Gud også elsker dem, vi frygter og hader. Men vi kan jo hurtigt *selv* blive dem, som *andre* frygter og hader! Og håber jo at Gud vil os det godts alligevel! Her i foråret var der én af mine konfirmander, der valgte Jesus-ordet om fjendekærlighed som sit konfirmationsord. Jeg havde forklaret hvordan sådan et ord kan være en rettesnor for ens måde at leve på fremover – og denne dreng sagde: *Mit konfirmationsord skal være 'Elsk jeres fjender!' For jeg kan nemlig godt hidse mig ret meget op overfor andre!* Han syntes kravet var *svært*, men han lod sig ikke slå ud af det; helt lavpraktisk så han det som hjælpende hånd i dagligdagen! Han var fuld af håb om, at med Jesu hjælp, så kunne han godt klare at være mere venlig og tålmodig over for andre! Jesus sætter tingene på spidsen for at løfte os, for at give os overskud til at blive mere åbne og rummelige. For Gud er *intet* menneske en fjende. Heller ikke dem der hånede ham, forfulgte ham, torturerede og slog ham ihjel på korset. Gud ser, at vi *gør* andre ondt, fordi vi selv *har* ondt. Gud ser at vi fordømmer andre, fordi vi

frygter dommen over os selv. Gud ser, at vores angreb på andre er usle forsøg på selvforsvar. Gud ser, at Hans grænseløse kærlighed kan give os fred og åbne vores hjerter. I første omgang gør det os jaloux og misundelige, at Gud lader sin sol skinne og sin regn regne over alle: Vi er bange for, at der går noget fra os – at vi går *glip* af noget, hvis der skal være *nok* til alle. Vi kender til at rationere kærligheden, at man ikke skal give den til hvem som helst, og at så mange bliver sviget og snydt. Men Guds kærlighed slipper aldrig op! Det bliver helt konkret når vi går til alters: Alle er velkomne og alle får ens! Ligesom min konfirmand, så *kan vi godt hidse os ret meget op overfor andre!* Men Guds grænseløse kærlighed giver os faktisk råd til at være mere rummelige og eftergivende: Vi har gratis adgang til Guds kærlighed – der er nok til alle. Så ad os vove at være mindre nærtagende, mere ødsle – vove at ligne Gud lidt mere og give det gode videre, Han har givet os!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.